ב יחמאת א שנתערבה בעולה ועולה שנתערבה

בחמאת אפילו אחד בריבוא ימותו כולם:

חמאת בשנתערבה בחובה אין כשר אלא

אכמנין חמאות שבחובה יוכן עולה שנתערבה

בחובה אין כשר אלא בו כמנין עולה שבחובה

בין שחובה מרובה ונדבה מועמת בין

שהנדבה מרובה וחובה מועמת בין ששתיהן

שוות: ג בר"א בחובה ובנדבה יאבל בחובה

שנתערכה זו בזו אחת לזו ואחת לזו שתים

לזו ושתים לזו שלש לזו ושלש לזו מחצה כשר

ומחצה פסול האחת לזו ושתים לזו שלש לזו

ועשר לזו ומאה לזו המועם כשר בין משם

אחד ובין משני שמות בין מאשה אחת ובין

משתי נשים: ד כיצד ימשם אחד לידה ולידה

זיבה וזיבה משם אחר משני שמות לידה וזיבה

כיצד ימשתי נשים על זו לידה ועל זו לידה

על זו זיבה ועל זו זיבה משם אחר "משני

שמות על זו לידה ועל זו זיבה סר' יוםי אומר

שתי נשים שלקחו ב את קיניהם בעירוב משתי

או שנתנו דמי קיניהם לכהן לאיזו שירצה

כהן יקריב חמאת ולאיזו שירצה יו כהן יקריב

עולה בין משם אחד בין משני שמות:

הדרן עלך חמאת העוף

נר מצוה

"א ג מיי׳ שם הל׳ ד: יב ד מיי׳ שם הל' ה: יג ה מיי׳ שם הלכה ו: "דוז חמיי שם הלי ה: מו ט מיי שם הלכה ח:

יעיר קינו

(לף יג ע"ב) לתענית (לף יג ע"ב) ובריש פרק מרובה משמע כל"ל: ב) ל"ל המנחות והנסכים והוא משנה שם בריש הפרק: ג) כלומר לומנט עם פו ע הפני חובה כל"ל: דילמא כל הד' דקני חובה כל"ל: ד) החטאות לאחת והעולות לאחת יש כו' כצ"ל: ה) נראה דהוי"ו של ועולה אינו וי"ו החבור אלא וי"ו המחלקת ר"ל או עולה: 1) צ"ל כמנין הקריבות: ז) זו והפרישה עוד קן אחר ואמרה הרי זו ללידתה זו קן מות המול: מ) הגי' בס"י ושייך בה מערובות כחילו היו של ב' נשים דמיד שקירב פרידה אחת של קן א׳ לחטאת נקבעה כו':

יהיינו דם הנפש והכי פריש לה בסיפרא וקא פריש ליה לדם הנפש שהוא דם הגוף והוא צריך בין בחטאת בין בעולה ואנז לא חזינז ליה להאי דרשא רדם הנפש בחטאת העוף שהוא דם הגוף בספרא מעולם ודם הנפש לאו למעוטי דם הראש איתמר בדוכתיה אלא למעוטי דם (העור) [האבר] ודם התמצית ומעצמה של חטאת לאו הכין אסתבר לן פרושא כדקא פריש החכם אלא לומר שאינה טעונה מזרק לקבלה ולא אצבע להזאה ודמיא להא דתנו רבנן בפ׳ מגופה של חטאת הא כיצד אוחז בראש ובגוף ומזה דע״כ צריכינז לפרושי ההיא דגרסינז במסכת חולין בפרק ראשון אוחז סלקא דעתך והא בזבחים הכי איתוקמא ולא מיתמהי עלה מתמהינן עלה וראינו בפי׳ הרב רבי שלמה ז"ל שפי' מאי קאמר יהא אוחז בראש ובגוף משמע שצריך לאחוז בשניהם בתוך כפי ידו ולא סגי ליה לאחוז בראש ובגוף ומנ"ל הא וזה הפי׳ לא הניח דעתינו מכמה פנים חדא מדלא מתמהינן הכי בזבחים ועוד דאורחא דמילתא ולא אצבע הוא דאתא אכתי לא ידעינן מאי אתמהא דקא מתמה ורמינן אנפשין ונראה לנו דהיא אתמהה בשלמא בחטאת שהיא ובגוף שאם היה אוחז באחד זבת שמע מכם בבזעב בנב

הראש נשמט מן הגוף ולא הוי

פי' הרז"ה

מערבין (עירובין דף לז.) דסבר רבי יוסי יש ברירה דכשכהן מקריב אחד לשם אשה זו הוברר הדבר שמתחלה בשעת לקיחה היה קן של אשה זו ודחי הש"ם כשהתנו ופירש רש"י בשעת לקיחה התנו שיכול הכהן לעשות הן שירלה לשם איזה אשה שירלה ואינו נראה לרבי דאכתי למאן דאמר אין ברירה לא מהני מידי דכיון שהעופות מעורבין יחד מה מועיל תנאי שלה היאך קנתה אשה זו עוף יבן אם לא על ידי ברירה דבשעת הקרבה הוברר שלא נלקחה מתחלה יגן לשם אשה זו ואינו לשם אשה זו ותו דפריך התם מאי למימרא אדרבה אינו מועיל כלום אלא למ"ד יש ברירה ומפרש שהתנו בשעת לקיחה זה הקן יהא שלי ומעות שהם מעורבין כאן יהו מחוללין על קן זה ידן והילכך בעינן זה הקן יהא שלך וקמ"ל דלא גזרינן התנו אטו לא התנו והמ"ל דבר אחר כרב חסדא דאין הקינין מתפרשות אלא בלקיחת בעלים או בעשיית כהן שעדיין כל קן וקן סתומה היא ולא פירש איזה פרידה לחטאת ואיזה פרידה לעולה וקאמר איזו שירלה כהן יעשה עולה אם כן מתפרשות שפיר בעשיית כהן ולא נהירא לרבי לפרש

איזו שירנה הכהן לאיזו אשה דהא בכל דוכתא לא אשכחנא שיהא כהן לריך לברר זה כלל [אלא] בכל נותני מעות בשופר הכהן מקריב שיו סתם לשם מי שהוא (ועוד) דא"כ היה לו להתנות כל דין אים ואשה שון: לאיזו שירצה כהן יקריב עולה וחשאת כו'. יי] הכי פירושו לאיזה של פרידין יעשה עולות ואע"ג דשמא הן שנלקחו מדמי האחד ולאיזה זוג שירלה יקריבם חטאת ובתוספות רבינו יב"א גרסינן לאיזה ופירוש דהתנה נראה לרבי כשנתנו הדמים יחד התנו אם יקח הכהן כל העולות או כל חטאות משלי אני נותנת ומוחלת לך מעכשיו וכן כל נותנת מעות שבשופר סתם על דעת ב"ד [נותנת] (התנה) והוי כאילו התנו:

הדרן עלך חמאת העוף

דרך כבוד ועוד שנראה כעובר על לאו דלא יבדיל (אלא) (אבל) בעולת העוף שהיא במצוי כיון דקי"ל דלית ליה לר אלעור ברבי שמעון הבדלה בעולת העוף לגמרי כדקא הוינן בה בגמרא בפלוגתא דריש לקיש ור' מני דאמר לית ליה לר' אליעזר ברבי שמעון הבדלה לגמרי בעולת העוף וכיון שאין בה הבדלה לגמרי ואין בה הזאה אלא מצוי שהדם מתמצה מאיליו למה ליה למימר אוחז בראש ובגוף והלא דיו באחיזת אחת מהם שהרי חברו מעורה עמו והיינו דקא מתמהינן מאי קאמר ותריצנא ה״ק כשהוא אוחז הראש בגוף מזה למימרא דצריך שיהו שניהם מחוברים ודומה כמקצת לחיבור חטאת העוף ולעולם אין האחיזה בעולה אלא באחד מהם אליבא דר׳ אליעזר ברבי שמעון והמצוי מהן א׳ הוא לזה ולזה שהרי האחד מעורה בשני ומהכא ילפינן למאי

מ א מיי פים מהלכום פסולי המאת שנתערבה בחובה אין כשר אלא כמנין המאות שבחובה. חוצה וכן טולה שנחערנה נחוצה. נקן סמומה אין כשר אלא מנין עולות קרי קן שלם של יולדת או של זבה: רבר יוםי אופר שתי שבחובה כדפרשינן גבי חטאת. והדין הזה הוה בין בחובה מרובה ונדבה נשים שלקחו קיניהן בעירוב או נתנו דמי קיניהן לכהן לאיזה שירצה כהן מועטת בין נדבה מרובה וחובה מועטת בין שתיהן שוות בין נמערבה יקריב חשאת ולאיזה שירצה יא] כהן יקריב עולה. מכאן מוכיח פרק בכל 🧪 עולה מפורשת בהרבה קינין סתומין של חובה כדפרישים לעיל בין נתערבו

הן [הרבה עולות] בקן אחת סתומה אין יכול לעשות ון כ״א עולה אחת דהיינו מנין עולות הכשר בחובה דאי עבד שנים עולות דילמא יקח הקן הסתומה והיא אחד חטאת ואחד עולה וכן אם שניהם שוות. ונדבה דנקט ולא נקט חטאת מועטת בחובה או עולה מועטת בחובה משום דקתני בסיפא אבל וֹן [חובה] שנתערבה זו בזו להכי נקט ברישה נדבה: [ג] הכל חובה שנתערבה זו בוו. קן סתומה של לידה שהוא אחד חטאת ואחד עולה ונתערבו השני פרידים בקן אחת סתומה של זיבה או של לידה מאשה אחרת מחצה כשר ומחצה פסול יכול להקריב שני פרידין אחד עולה ואחד חטאת ולא יותר דאי עבד שני עולות שמא יעשה אותן מקן אחד של לידה או של זיבה. וכן אם נתערבו הרבה קינין יחד יקריב חליו אחד חטאת ואחד עולה וחליו האחר פסולין והיינו כי נתערבו בשוה כדאמרינן אחת לזו ואחת לזו או שתים לזו ושתים לזו או שלש לזו ושלש לזו שיכול ליקח מהג׳ קינין איזה שלש פרידין שירלה איזה לחטאת ואיזה לעולה. אבל אחד לזו

כשר אם נתערבו קן חטאת סתומה של זיבה בשתי קינין של לידה או בשלשה אינו יכול להקריב אלא קן אחת פרידה אחת לחטאת ופרידה אחת לעולה אבל שתי עולות לא מלי עביד פן יקח הקן שהוא מבורר תחילה ללידה אחת שאינו יכול להקריב ממנו רק אחד חטאת ואחד עולה. וכן אם נתערבו כולם יחד האחד והשתים והשלש והעשר לא יוכל להקריב רק קן אחת שני פרידין או עשר קינין במאה יקריב עשרים פרידין כמו שיכול לעשות מעשר קינין וזהו המועט כשר: בין משם אחד. לידה ולידה משתי נשים בין שתי שמות לידה וזיבה אפילו מאשה אחת כדמפרש כילד משם אחד: [ד] רבי יוסי אומר ב' נשים שלקחו קיניהן בעירוב או נתנו דמי קיניהן לרהן לאיזה שירלה רהן יקריב חטאת ולאיזה שירלה [כהן] יקריב עולה. מכאן מוכיח בפרק

בכל מערבין (שירובין דף לו.) דאית ליה לרבי יוסי ברירה שכשהכהן מקריב אחד לשם רחל הוברר הדבר שמתחלה בשעת לקיחה היה קן זה של רחל ודחי הש"ם בדאתנו ופרש"י לשם בשעת לקיחה התנו שיוכל הכהן לעשות קן שירצה לשם איזו אשה שירצה ואין נראה לרבי דאכתי למ"ד אין ברירה לא מהני מידי דבלא ברירה לא מצי ח! מתני₽ דבשעת לקיחה הובררו שאלו נלקחו לשם רחל ואלו לשם לאה ועוד דפריך התם התנו מאי למימרא אדרבה אין מועיל כלום אלא (א) למ"ד יש ברירה ומפרש שהתנו בשעת לקיחה זה הן יהיה שלי והן זה יהיה שלך והא משמע לן דלא גורינן החנו אטו לא התנו וקמ"ל אכתי דבר אחר כדרב חסדא דאין הקינין מתפרשות אלא בלקיחת בעלים או בעשיית כהן בו כי ולא פירש איזו חטאת ואיזו עולה וקאמר איזו שירצה כהן יעשה עולה אם כן מתפרשות שפיר בעשיית כהן. והרב רבינו אברהם יו פירש שעם השיתוף התנו שיחלק הכהן ביניהם ויהא חלוקתו חלוקה והם ימחלו חלקם כל אחת לחבירתה הנה זה ודאי מתחלה הוברר והכהן קודם כפרה מחלקם והם עשו אותו שליח לחלוקתן והא קמ"ל דלא גזרינן עירוב שתי נשים אטו עירוב שתי נשים דלמעלה: הדרן עלך חמאת העוף

שיבוה בוקובצת אן מנין חטאות אות כ' נמחק: בן אלא מנין עולה אות כי נמחק: בן אלא מנין עולה אות בהיכי נימא דבשעת מיצח מתני ליש: בן כהן שעדיין כל קן וקן סתום הוא ולא: ין אנרהם כר דוד פירש:
יאן יקריב עולה תיבת כהן נמחק: יבן עוף זה: יבן מתחילה אלא לשם: ידן קן זה זה הקן ותיבוח והילכך בעינן נמחק: בון מקריב לשמם סתם תיבוח לשם מי שהוא ליש: בון לו להתנות כל דין אשה ואשה לאחה זירנה והד"א: יון כו' אלא הכי:

במזרחו של כבש כדתנן במסכת תמיד הגיע לרצפה הופך פניו לצפון מהלך למזרחו של כבש כעשר אמות צבר את הגחלים על גבי הרצפה רחוק מן הכבש ג׳ טפחים מקום שנותנין שם מוראת העוף ודשון מזבח הפנימי והמנורה דכתיב ומלק והקטיר ונמצה דמו והסיר את מוראתו (מעליו) [בנוצתה והשליך אותה] אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן מקום הקבוע לדשן אחר והיינו תרומת הדשן דכתיב ושמו אצל המזבח קדמה דמשמע סמוך למזבח מיד וזהו מזרחו של כבש שהיה מצוי לה בירידתו מיד מדכתיב והסיר והשליך משמע ממקום שמולק ומוצה משם היה משליך המוראה לבית הדשן שאם נאמר שהיה הולך עמה ממקום למקום למה בהשלכה יבא עד מקום הדשן ממש ויתן בנחת אלא שמע מינה ממקום מליקתה ומצוי דמה משם היה משליך המוראה

הפיאו חח ונום. אלמא נדבה בל' זה שלא היה מחוסר הפרשה: שהגדרים חייבין באחריותן. מפרש טעמא במגילה (דף ח.] מניא ר' שמעון אומר ונרצה לו לכפר עליו את שעליו מחייב באחריותן דלא מיפטר עד שיכפר ומאי משמע לשון עלי שחייב עצמו באחריותו א"ר יצחק בר אבדימי כיון דאמר עלי כמאן דטעין ליה אכתפיה דמי ושוייה אנפשיה חובה הקשה הר' יעקב ז"ל יליתני נמי שהנדרין אינן באין אלא מן החולין והנדבות באים אף מן המעשר כדתנן בפ׳ התודה [דף פב.] האומר הרי עלי שלמים ירותי היי ההייתי או בדין לגדון לאכו מן החולין והדבה בלה מן המעשר כמו שאפרה לקמן ולכא למימר חני ושייר א) משמע הדביד המי היאל והן חובה לא יציא אלא מן החולין ודדבה באה מן המעשר כמו שאפרש לקמן וליכא למימר חני ושייר א) משמע הדביד המי פא:] הרי עלי חודה מן המעשר ולחמה מן החולין יציא דהא נדרים נמי אשכחן דאין חייצין באחריותן בדאמריון בפרק בחרא פט.] היי עני מוזים לי המעשר מנותה מן החופין יבים זיהו מדיים נתי השכחן זמן חייבין במתריון כלח שכרן פנות פנותם מדמנות ובן דק סט.] היי עני עולה שלקריצנה בבית חוניו יכים זיהו עני בה במקד שלה זמו לו פריך עליה ילא והיא מקטיב המחובי באחריותו ואפייה תני דמנות ובן דק סט.] הייר אל מנו של שלקריצנה בבית חוניו יכים כאותר הרי עלי עולה על מתשבי דהיים אל אלי עולות וחייב בהיה בקינין איירי הכא דאריש בספרי על קרא ונתח הכסף בכל אשר חאוה נפשץ בבקר ובלאן יכול יקת בהן אלא עולות אלי מה המשבי דדריש בספרי על קרא ונתח מה שמחה האמורה להלן שלמים אף שמחה האמורה בהמה למשרה להלן שלמים אף שמחה האמורה בהמה למשרה להלן שלמים אף שמחה האמורה בהמה באחר המחובים אף שמחה האמורה בהמה לאלים המחבר הוא משבר המחבר היא מולה באחר המחבר היא המחבר המחבר היא משבר המול המחבר המחבר היא משבר המחבר המחבר המחבר המחבר המחבר המחבר היא משבר המחבר היא משבר הוא משבר המחבר ה בהתה לתשתה כנו הדי מחה דן נחתר גבי ונעשר ואומות זהות שאן ואומות שם ושתחה אים שתהם את שתה לאו עולות שלון בתחר ב כאן שלמים אי מה להלן עולות ושלמים אף כאן עולות ושלמים ח"ל ואכלת שם ושמחת אפילה שיש בה שמחה יאא עולות שאין בהם אפילה ולא מקשי מתני דפ"ק דמגילה דאייני בכל הקרבנות. דמתניתין דהכא עיקר והתם אגב גררא דאין בין מנייה ולא מנא אלא לישנא דמתניתין דהכה:

ב המאת שנתערבה. פי׳ דא״א להקריבן שמא יעשו חטאת למעלה ועולה למטה ובזכחים שנתערבה. פי׳ דא״א להקריבן שמא יעשו חטאת למעלה ועולה למטה ובזכחים שנתערבה. פי׳ דא״א הזבחים שנתערבון דירעו עד שיסתאבו ויביא מדמי היפה שבהן ממין זה ומדמי היפה שבהן ממין זה ויפסיד המותר מביתו אבל עופות אין להם פדיון כדאי צפ' צו כל המנחות ודריש לה בספרי מדכחיב ואם בבהמה הטמאה ופדה כערכך בבהמה הכחוב מדבר: חבואת שבתערבה. פירוש שנמערבה בקן חובה סחומה אין יכול להקריב מאותן ג' אלא חטאת אחת אם היא המעורבת הרי מוטב ואם היא מקן חובה הרי הכהן קובעה לחטאת. אבל עולה אינו יכול להקריב מפני מערובת החטאת. ושמי מטאות אינו יכול להקריב דשמא החטאת שהקריב [תחלה] היתה מקן חובה ובהקרבתה לחטאת נקבעה בת זוגה לעולה והרי יש כאן תערובת מטאם ועולה וימומו. ויביא קן אחר אחד למטאת אחד לעולה. ואם המטאת המעורבת היתה של אשה אחרת יביאו שמיקן מטאת וימנו אם הראשונה היתה שלי הרי זו שלך וחלקי בה נתון לך ואם היתה שלך הרי זו שלי וחלקך נתון לי: ובן עולה שגתערבה בכן חובה. סמומה לא יכיאו משלשתם אלא עולה א' דסיינו כמנין עולה שכחובה. ובעלת הקן מביא מטאת אחרת. ובין שמיהן יכיאו עולה במנאי. או כל א' מביא עולה במנאי שאם קירב כבר עולתה שתהא זו נדבה: ודין זה שאפרנו שאין כשר אלא בפגין עולות שבחובה הוא נוהג בין שהחובה פרובה והגרבה פועפת. לעולה קולא נדבה לפי שהמטאת אינה (כמו נדבות)

[צאם נדבה] ורוב עולות נדבה הן דמתנדבין מרובין ממכיאי חובה הילכך קרי לעולה נדבה. וה״ה דהוה מלי למימר בין שהחובה מרובה וחטאת מועטת. אלא נקיט עולה דסליק מינה. וחובה מרובה ונדבה מועטת כגון שנתערבה עולה בד' קני חובה מקריב מהן ד' עולות ולא יותר דשמא כל הד' היו מקני חובה (והא קבעו) [והוקבעו] כל האחרות לחטאות והרי עולה מעורבת בהן תו חמשתן. ויביאו עוד ד' חטאות ועולה אם היה של נשים הרצה ויתנו ביניהן: בין שהגדבה מרובה. שנתערבו ג' עולוח בקן חובה יקריב עולה א': בין שתיחן שוות. שתי עולות בקן חובה (וי"מ בין שהחובה מרובה ונדבה מועטת כלומר הדין שאמרכו במערובות הללו שאנו הולכים אחר מנין חטאות חובה או אחר מנין עולות חובה ה"ה בחובה מרובה ונדבה מועטת כגון שמתערבו קן נדבה ששמיהן עולות בד' קני חובה סתומין יביא עולות כמנין עולות שבחובה שהן ד' דחמשה לא מני לאקרובי דלמא כולהו נקני חונה נינהו והוקבעו שלנגדן לחטאת ועולת נדבה מעורבת בהן: בין שהגדבה מרובה. כגון קן חונה בד' קנין נדבה אין

בק' זכן ג' בי' או בק' זכן י' בק' אין כשר להקריב אלא כמנין המועט אליו מטאח וחליו עולה. דאם הן של [אשה] א' יפה הקריב ואם הן של ג' נשים יפה הקריב ויותר [אי אפשר] להקריב דאם היו של ג' נשים ד) יש באחרות מערובת מטאח ה) ועולה וימותו

יחם אן עד לעם ישי הקריב איז בתיכון התיכון של בישרו משקריב ומם יא עד לעם יא ש בתחות מות לדמ שלה בהקרבה זו:
ד ביצד משש אחדר. פי דשם אחד בלידה ולידה זיכה חיבה בנון שהפרישה קון א' ואמרה הרי זו ללידתה ") דאו נקבע כל קון וקן
לבדו ללידה אחת אחד לעולה ואחד לחטאת ") נקבעה פרידה שניה לעולה הילכך אינו יכול להקריב אלא קן א' ולא יותר. דשמא
לבדו ללידה אחת אחד לעולה ואחד לחטאת ישולה מעורבות. אבל הפרישה שני קינין ביחד והביאתן אל הכהן ואמרה אלו שני קינין
היו משני קינים והשמים הטוחרות הן חטאת ועולה מעורבות. אבל הפרישה שני קינין ביחד והביאתן אל הכהן ואמרה אלו שני קינין
לשמי לידות או ללידה ולויבה הכהן יקריב שמים למטאת ויקבעו שמים אחרות לעולות. או יקריב חטאת ועולה על

ל) זבחים ע"ג:, כ) עירובין לז., ג) בס"א: מהני,

הגהות הב"ח

(א) מפרש ד"ה ר' יוסי אומר וכו' למאן דאמר יש ברירה. נ"ב ולזה פשינות: (ב) בח"ד ולת פירש חינו וטאת. נ"ב זה חור אלעיל דבשעת

שקנו לא פי׳ כו׳: פי' הראב"ד החטאת מעצמה של חטאת דהיינו דם הנפש והכי דריש ליה בסיפרא והזאתה של חטאת העוף אינה באצבע כחטאת בהמה אלא בגוף העוף אוחז הראש בגוף ומזה בו למטה מן הסיקרא בקרן מערבית דרומית מדם הנפש. מתמצין על היסוד ואם הזה ולא מצה רשרה שואמר והושאר במקום אחר הוא והוא מתמצה ליסוד מאליו וכיון שהמצוי עצמו אינו מעכב שאם לא מצה ממנו כלל כשרה אם מצה דמה בכל בזבחים וחטאת בהמה טעונה מתן מז הסקרא דכתיב בחטאת ולקח מדמה באצבעו ונתן על קרנות מזבח העולה: עולת העוף נעשית למעלה ועולת בהמה למטה. פי׳ עולת העוף לא היה בה הזאה אלא מיצוי שהיה הדם מתמצה מאליו מן העוף למזבח ולא היה מתיזו ושנים לזו ג' לזו וי' לזו וק' לזו המועט וההזאה של חטאת היתה בהתזה והמיצוי היה למעלה מז הסקרא ואיכא תנא דאמר שעל הקרן ממש

היה מוצה. והטעם לשניהם דכתיב ומלק את ראשו והקטיר המזבח ונמצה דמו וכי תעלה על דעתך שאחר שמקטיר מוצה אלא מה בראשו של מזבח אלמא במקום הקטרה הוי המצוי וא״א לומר על גבי (מערב) [מקום] זה עצמה דהא למעלה והקרן עצמו ראוי להקטיר עליו ע"י הדחק. ומ"ד למעלה מן הסקרא ולא בעי' על הקרן קסבר על ידי הדחק אף הסובב עצמו מקום הראוי להקטרה הוא ועושין מערכה על גרי סורר ומליכחה ומי היתה על אותו קרן עצמו למעלה מן הסקרא דמחד טעמא נפקי בק הסקים. דכתיב ומלק את ראשו והקטיר ונמצה והלא אין מקומה של הקטרה בכאן שאחר מכן כתיב לכאז אלא להקיש אליה המליקה המצוי לקבוע להם מקום למעלה כדפרישית והיא היתה נעשית בקרן דרומית מזרחית כדמפרש טעמא פ׳ קדשי קדשים מפני שקרובה לבית הדשן פי׳ מקום שנותניז שם תרומת הדשן ודשון מזבח הפנימי והמנורה והוא היה